

Ако трябва да се намери една дума, с която да се опише историята на Борил, то тя е „движение“. Движение не само на тялото, но и на духа. Енергичен, упорит, много спортен, но и артистичен едновременно. От шареното детство, изпълнено с игри в Бургас, през покоряването на върховете (в буквален и преносен смисъл) до създаването на успешен бизнес, Борил ни показва, че стига да имаш желание и да положиш труд, всичко е възможно.

Изказът му притежава художественост, а езикът на тялото му – спортна решителност. Тази негова двойствена природа се забелязва още с влизането в дома му – в подземията на къщата си е създал стая за тренировки, а на тавана си скоро построи ателие, в което рисува.

Както отбелязва съпругата му Сребрина, преди да започне разговорът ни с Борил, уличната игра го е научила на повечето неща в живота. И наистина, слушайки историите от детството му, всичко се навръзва.

„Историите от детството ми са най-много свързани с компанията ни тогава в Бургас. Бяхме 12-13 момчета на една възраст и се познавахме още от раждането си. С момчетата от другата махала ставахме 18, само момчета! Говоря ти за компании още преди първи клас! Устройвахме всякакви игри, съревнования, битки дори. Понякога стигахме до крайности, но винаги сме били много свързани като приятели.

Винаги сме участвали в спорт, спорт дори в игрите. Една от най-важните игри беше на индианци и каубои. Понеже имаше цех за обработка на дървен материал, всеки си беше изработил оръжията собственооръчно. Томаховки, копия... аз доскоро ги пазех. Биехме се, ама наистина бой!

Плувам още от детската градина. Бяха изградили един кей, около 4 метра висок, ходихме сутрин и вечер там и се събирахме всички. Помня веднъж момчетата от групата на големите ни хвърлиха всички във водата и започнахме да се давим. Тогава си спомних как съм гледал баща ми да плува и опитах да правя същото. Така се научих да плувам, другите момчета – също. После видяхме, че не е толкова страшно и искахме постоянно да ни мятат във водата. Единственият проблем тогава беше, че трудно се качвахме през стълбичката на сушата, защото се изморяхме от плуването, обаче се научихме да се оправяме в екип -

един да подпира втори от водата, трети да се качи и да подаде ръка на следващия.

Много често се чувствах все едно обединявам децата за хубаво. Приемаха ме като някакъв лидер и в училище много често си мислеха, че за техните своеволия съм виновен и аз, защото все се движихме заедно и аз все отпред... даже бях представителят на малките към големите, защото имаше друга група – 10-ина момчета, които бяха с 2-3 години по-големи от нас. В игрите с племената се разделяхме на големи и малки и тогава колкото и повече да бяхме, обикновено малките не се справяхме.

Около трети клас някои се усетихме и започнахме да ходим на плуване, баскетбол, хандбал, футбол... а най-важният спорт беше морският петобой. Шести клас пък някои се записахме на джудо. От всичко това не оставаше време за учене. След седми клас започна да се променя групата – едни бяха приети в езикови гимназии, други рисуваха, ние останахме в същото училище, което събра не толкова отдадените на ученето.

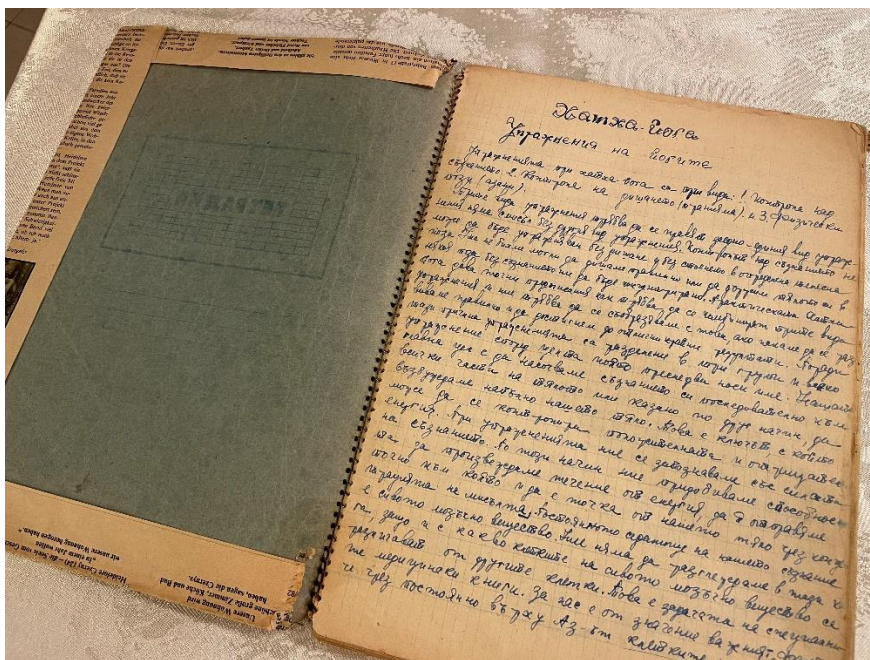
В седми клас клас баща ми ме подтикна да се стегна и като се хванах... изчетох всички учебници от четвърти клас нататък, събрах тетрадки и ги изчетох за едно лято. В осми клас завърших с пълно отличие.

Баща ми беше страхотен авторитет. От малък обичах, ако не съм с компанията, да стоя на един стол срещу бюрото му и да го слушам как раздава задачи. Издирвах го рано сутринта да го видя как раздава задачите. Беше заместник-директор на пристанището в Бургас, но е работил от рибар.

Седми клас започнах йога. Покрай всички игри имах много тежки травми с дълги лечения, даже не искаха да ме вземат в казармата после заради това, но аз исках да служа и в крайна сметка служих.

Прочетох една книга за йога, преписана от баща ми в една тетрадка. Тогава йогата беше забранена. През три месеца бях на лекар, взимах много силни психотропни лекарства и ми се спеше постоянно. От четвърти клас гледах само да спортувам, защото в момента, в който спра да се движа, заспивах. Даже в училище, като ме виждаха че заспивам, учителите ме удряха по главата с пръчката... доста грубо са се държали сега като се сещам. Всяко междучасие правих набирания. Също помнех трудно. Като започнах с йога и медитация, започнах и да

разсъждавам по друг начин. Бях спрял да спортувам толкова, защото няхах време от ученето. В нещо трябваше да търся баланс и всичко това започна от книгата на баща ми. Това беше едно от спасенията ми.

Два или три пъти съм изживявал отделяне на тялото от духа. Няма как да се опише това. Ти си долу, то живее, гледаш се отгоре в някаква странна духовна форма.

Чичото на една приятелка беше един от най-добрите каратисти на Балканите и имаше карате клуб, където приемаха само с разрешение от полицията. Мен ме приеха като отличник. За да членуваш там, трябваше да знаеш политиката на целия свят. На всички държави да знаеш министър-председател, президент, конфликти и т.н. Преди тренировка имаше изпитване. Имаше едни списания „По света“ и ги изучавахме целите. Всичко това, за да узряваме социално и политически.

Казармата я изкарах и разбрах, че всичко е въпрос на егоцентризъм. Йога, карате, японска култура... всичко това ме е научило, че йерархията е ключ към успеха. Въпросът е, че след като са стари войниците, може и челна стойка да те накарат да направиш. Ако можеш, ще издържиш. Ако не можеш, трябва да намериш начин да обясниш, че не можеш, без да влизаш в конфликти. Повечето хора са егоцентрични и си казват: „Защо пък ще го слушам тоя?“. Ами така се е случило, че ти си по-нисш в момента. Ако живееш в илюзията, че не си нисш, ставаш още по-смачкан. А иначе израстваш, приравняваш се или ги подминаваш дори.

От малък страхът ми е да не загубя тръпката към нещо. И със спорта – започвам нещо, научавам го добре, после се появява нещо друго, което ми интересно, и започвам него.

Имах тежка година и съвсем случайно започнах да рисувам. Първа, втора, трета картина и така. Хубаво ми е, че вярвам в себе си, че мога да го направя. Не разчитам на друг като в работата. Рисувам главно пейзажи, природа. Всеки сезон го рисувам в различен стил. Ако се специализирам в летни пейзажи, със сигурност много лесно и бързо ще ги рисувам, обаче има едно предизвикателство, че всеки сезон говори по различен начин. Природата говори различно, самата дееспособност на хората е различна. Даже и тръпката за спортовете е различна всеки сезон.”

